

Κατσιαβριά Μαριάντζελα

Ένας μικρός θάνατος

Αθήνα

2021

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Γεννήθηκα το 2001 και ζω στην Αθήνα. Σπουδάζω στο τμήμα Πολιτικής επιστήμης και Ιστορίας του Παντείου πανεπιστημίου. Αγάπησα τη γραφή σε πολύ μικρή ηλικία. Έκτοτε πορεύομαι μαζί της.
"Θέλω να γίνω μια χρυσή σκόνη μες στον αιθέρα, απλό στοιχείο, ελεύθερο, γενναίο"

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6983041175
Email: maryangelakats@gmail.com

***

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2020-Μάιος 2021) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη, Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη και Μάνο Κουνουγάκη.

Εικόνα εξωφύλλου: The Dance of Death, Michael Wolgemut (1493)

***

Το θεατρικό έργο *Ένας μικρός θάνατος* της Μαριάντζελας Κατσιαβριά διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

***

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τη συγγραφέα.

Τα πρόσωπα

Leo

Caleb, συμμετέχων των ''παραστάσεων θανάτου''

Adnan, συμμετέχων των ''παραστάσεων θανάτου''

Alina, συμμετέχουσα των ''παραστάσεων θανάτου''

Lina, συμμετέχουσα των ''παραστάσεων θανάτου''

Arthur, συνάδελφος Leo

Jasmine, επιζούσα των ''παραστάσεων θανάτου''

Tiam, αντίπαλος του Leo

Περίληψη:

Εξαιτίας της αυξημένης προσέλευσης καταδικασμένων εγκληματιών στα σωφρονιστικά ιδρύματα της χώρας, η οποία αδυνατεί να ανταπεξέλθει οικονομικά, η κυβέρνηση θεσμοθετεί τις «παραστάσεις θανάτου». Στόχος τους οι ίδιοι οι εγκληματίες να ξεφορτωθούν ο ένας τον άλλον και ταυτόχρονα οι βίαιες δημόσιες δολοφονίες να καλύψουν τα ζώδια ένστικτα των πολιτών και να κατευναστούν τα ολοένα και αυξανόμενα περιστατικά βίας. Η απήχηση των παραστάσεων είναι τεράστια. Δημοσιογράφοι σπεύδουν να βιντεοσκοπήσουν και να αναμεταδώσουν τις παραστάσεις. Όταν ο Leo, ένας από τους δημοσιογράφους, θα ενημερωθεί πως θα συμμετέχει ο ίδιος στην επόμενη παράσταση θανάτου, σοκαρισμένος θα κάνει ό,τι περνάει από το χέρι του για να βεβαιωθεί ότι θα είναι εκείνος που θα επιβιώσει. Στην προσπάθειά του αυτή θα έρθει αντιμέτωπος με την φρικτή αλήθεια, της οποίας υπήρξε συνένοχος.

Σκηνή 1^η

Σε ένα τηλεοπτικό στούντιο. Ο Leo κάθεται σε μία καρέκλα στο κέντρο του πλατό, ανάμεσα απ' τους καλεσμένους του τον Caleb και τον Adnan. Ο χώρος είναι έντονα φωτισμένος.

Leo: (απευθύνεται στο κοινό) Καλησπέρα σ' όλους τους τηλεθεατές μας. Ελπίζουμε να είστε όλοι καλά. Καλωσήλθατε στη σημερινή παράσταση θανάτου. Σήμερα έχουμε δύο ιδιαίτερους νέους μαζί μας. Άξιους διαγωνιζόμενους για τη σημερινή παράσταση. Στ' αριστερά μου, ο 25χρονος Caleb και στα δεξιά μου, ο 27χρονος Adnan. Θα θέλατε να πείτε λίγα λόγια για τον εαυτό σας, Caleb;

Caleb: Εμμ! είμαι ο Caleb, είμαι 25 χρονών, όπως ήδη είπατε και είμαι δικηγόρος. Ήμουν δηλαδή.

Leo: Εξαιρετική παρουσίαση, Caleb. Πράγματι ο νέος αυτός άνδρας αγαπημένοι μου τηλεθεατές, ήταν δικηγόρος, πριν αποφασίσει να παραβεί ο ίδιος τον νόμο πολλάκις. Γιατί πήρε όμως, αυτήν την απόφαση ο Caleb; Caleb, πότε παρανόμησες πρώτη φορά;

Caleb: Αν θέλουμε να είμαστε ακριβείς, η πρώτη φορά που δεν ακολούθησα κάποιον νόμο ήταν πριν 3 περίπου χρόνια, οι λόγοι που το έκανα όμως νομίζω πως δίνουν άλλη διάσταση στα πράγματα. Θα ήθελα να μιλήσω γι' αυτούς τους λόγους παραπάνω, σας παρακαλώ.

Leo: Δε βρισκόμαστε σε δικαστήριο αγαπητέ μου, Caleb.

Caleb: Το γνωρίζω, αλλά κάθε πολίτης έχει δικαίωμα να εξηγήσει, γιατί έπραξε μ' έναν συγκεκριμένο τρόπο.

Leo: Μίλησε μας για το πρώτο σου έγκλημα. Ποιο ήταν αυτό;

Caleb: Θα προτιμούσα να μην αναφερθώ σ' αυτό.

Leo: Βρίσκεσαι σε σχέση αυτό το διάστημα, αγαπητέ μου;

Caleb: Πώς σχετίζεται αυτό με όσα συζητάμε;

Leo: Η δικαιοσύνη θ' αποδοθεί στην παράστασή σας, Caleb μου. Οι τηλεθεατές μας θέλουν να μάθουν για 'σας.

Caleb: Όχι... δεν έχω σχέση.

Leo: Νιώθεις έτοιμος να παλέψεις απόψε για τη ζωή σου;

Caleb: Γνωρίζω ότι σε τέτοιες περιπτώσεις λειτουργεί το ένστικτο της επιβίωσης, αλλά δεν πιστεύω πως θα σιότωνα κάποιον συνάνθρωπό μου.

Leo: Αυτό θα το μάθουμε πολύ σύντομα.

Caleb: Θα ήθελα ακόμη να πω...

Leo: *(απευθύνεται στο κοινό και τον διακόπτει)* Να θυμίσω σ' αυτό το σημείο σε όλους εσάς πως μπορείτε από τώρα να ψηφίσετε στις τηλεφωνικές μας γραμμές αν πιστεύετε πως ο Caleb θα τα καταφέρει ή όχι, απόψε. Σ' ευχαριστούμε πολύ Caleb. Σου ευχόμαστε καλή επιτυχία.

Caleb: Ευχαριστώ...

Leo: Ας προχωρήσουμε στον δεύτερο διαγωνιζόμενο της σημερινής μας παράστασης. Τον Adnan. Adnan, τι θα ήθελες να μας πεις για τον εαυτό σου;

Adnan: Είμαι ο Adnan. Είμαι 27. Δε ξέρω πολύ καλά τη γλώσσα. Μιλώ καλά, αλλά δεν καταλαβαίνω πολλά.

Leo: Πράγματι Adnan, μιλάς πολύ καλά τη γλώσσα μας. Συγχαρητήρια. Πες μας λίγα πράγματα για τη ζωή σου σ' αυτή τη χώρα.

Adnan: Καλά είναι. Είμαι 4 χρόνια περίπου εδώ.

Leo: Από πού μας έρχεσαι, Adnan;

Adnan: Από Λίβανο.

Leo: Εξαιρετικά. Εργάζεσαι;

Adnan: Λίγα πράγματα. Είναι δύσκολα τα πράγματα κι εδώ, αλλά το προσπαθώ.

Leo: Τι σε οδήγησε να διαπράξεις το έγκλημά σου, λοιπόν;

Adnan: Παρεξήγηση. Σας είπα. Δεν καταλαβαίνω καλά τη γλώσσα.

Leo: Όπως είπα και στον αντίπαλό σου, εδώ δεν είμαστε δικαστήριο, αλλά θα δεχτούμε την απάντησή σου. Νιώθεις έτοιμος για την παράστασή σου;

Adnan: Το παλικάρι δε μου έχει κάνει κάτι, αλλά αν είναι να πεθάνω, θα προσπαθήσω.

Leo: Χαίρομαι, Adnan. Σου εύχομαι καλή επιτυχία.

Adnan: Σας ευχαριστώ.

Leo: *(απευθύνεται στο κοινό)* Αγαπητοί μου τηλεθεατές αυτή τη στιγμή μπορείτε να ψηφίσετε και για τους δύο διαγωνιζόμενους μας. Απ' τη μεριά μου εύχομαι και στους δύο καλή επιτυχία. Το ένστικτό μου μου λέει ότι θα παρακολουθήσουμε όλοι μια ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα παράσταση. Όπως πάντα θα είμαι κοντά σας ξανά σε λίγη ώρα. Καλή απόλαυση.

Τα φώτα κλείνουν.

Σκηνή 2^η

Στο ίδιο τηλεοπτικό στούντιο πάλι . Ο Leo κάθεται στην κεντρική καρέκλα και μόνο ο Caleb αυτή τη φορά κάθεται σε μια καρέκλα στα αριστερά του, φανερά καταπονημένος.

Leo: (απευθύνεται στο κοινό) Καλησπέρα και πάλι αγαπημένοι μου τηλεθεατές. Είμαι σίγουρος πως όλοι σας απολαύσατε την αποψινή παράσταση. Προσωπικά, ήταν μια από τις αγαπημένες μου. Μαζί μας έχουμε τον σημερινό νικητή μας, τον Caleb. Πίστευα πολύ σε σένα, Caleb. Στο βλέμμα σου μπορούσα να διακρίνω έναν νικητή, απ' την πρώτη κιόλας στιγμή. Πώς νιώθεις πού τα κατάφερες;

Caleb: Χαίρομαι που είμαι ζωντανός. (ζαλισμένα)

Leo: Προφανώς.

Caleb: Νιώθω λίγο περίεργα, ωστόσο.

Leo: Είναι απολύτως λογικό. Η αδρεναλίνη μπορεί να είναι εξουθενωτική για τον ανθρώπινο οργανισμό και μην ξεχνάς πως ο αντίπαλος έκανε πρώτος την κίνησή του και είσαι ακόμα σοκαρισμένος.

Caleb: Ναι.

Leo: Ο κόσμος ωστόσο, πίστευε σ' εσένα. Προηγούνται κατά πολύ στην ψηφοφορία.

Caleb: Δε ξέρω αν πρέπει να χαίρομαι για αυτό.

Leo: Να χαίρεσαι φυσικά.

Caleb: Εντάξει.

Leo: Ο Adnan φέρθηκε αρκετά ύπουλα. Σε κοιτάζε αρκετή ώρα χωρίς να κάνει τίποτα, ώσπου έτρεξε προς το μέρος σου κρατώντας ένα σφυρί. Το όπλο επιλογής του δηλαδή, αγαπημένοι μου τηλεθεατές.

Caleb: Πράγματι. Ήταν τρομακτικό. (ακόμα ζαλισμένος, κοιτάει το κενό)

Leo: Δεν μπορούσα να συγκρατήσω το χαμόγελό μου όμως, όταν είδα την αντεπίθεσή σου. Είμαι σίγουρος ότι και οι τηλεθεατές ενθουσιάστηκαν με την επιλογή του μαχαιριού. Δύσκολο, αλλά απολαυστικό όπλο. Μπράβο και ξανά μπράβο, Caleb.

Caleb: Σας ευχαριστώ.

Leo: Το πάθος σου, όταν είχες πλέον καταλάβει πως ήταν νεκρός και συνέχιζες να μπήγεις το μαχαίρι στο άψυχο σώμα του, μ' έκανε να δαιρυσώ. Οι πρώτες

σειρές του ακροατηρίου γέμισαν με αίμα. Ο κόσμος ζετρελάθηκε. Caleb, είσαι ένας εξαιρετικός διαγωνιζόμενος.

Caleb: *(χαμογελά αμήχανα)*

Leo: Πες μας Caleb, πώς νιώθεις που μέσα σ' ένα βράδυ εξέτισες την ποιή σου και βοήθησες την κοινωνία σου να γίνει ένα ασφαλέστερο και καλύτερο μέρος;

Caleb: *(αρχίζει να συνέρχεται)* Είμαι χαρούμενος. Κουρασμένος, αλλά χαρούμενος και πολύ περήφανος. Γι' αυτό ήθελα να γίνω και δικηγόρος άλλωστε. Για να κάνω την κοινωνία ένα καλύτερο μέρος. Σας ευχαριστώ κύριε που μου δώσατε αυτή την ευκαιρία.

Leo: Μην ευχαριστείς εμένα. Ευχαρίστησε όλους τους τηλεθεατές, που σε παρακολουθούν με τόση αγάπη και αφοσίωση.

Caleb: *(απευθύνεται στο κοινό)* Ευχαριστώ όλους εσάς λοιπόν, γι' αυτήν την ευκαιρία.

Leo: Caleb, νομίζω πως δεν μπορώ να συγκρατήσω τον εαυτό μου και θα πω πως είσαι ένας απ' τους αγαπημένους μου διαγωνιζόμενους. Χαρήκαμε πολύ που σε είχαμε στην ειπομπή μας. Η παράστασή σου ήταν εξαιρετική. Ευχόμαστε τα πράγματα στη ζωή σου να εξελιχθούν όμορφα από 'δω και πέρα. Καλό σου βράδυ.

Caleb: Σας ευχαριστώ. Καλό σας βράδυ.

Leo: *(απευθύνεται στο κοινό)* Έφτασε η στιγμή να ευχαριστήσω κι εγώ εσάς. Όπως πάντα, θα είμαι εδώ σε δύο εβδομάδες από σήμερα. Θ' ανυπομονώ όσο κι εσείς. Μέχρι την επόμενη παράσταση, μην ξεχνάτε να χαμογελάτε.

Τα φώτα κλείνουν.

Σκηνή 3^η

Ο Leo βρίσκεται με τον Arthur στο σαλόνι του σπιτιού του. Κρατούν από ένα ποτήρι κρασί.

Arthur: Ήσουν εξαιρετικός. Όπως πάντα. (Προσπαθεί να τσουγκρίσει το ποτήρι του με τον Leo. Εκείνος τον σταματά.)

Leo: Υπερβολές.

Arthur: Δεν υπερβάλλω ποτέ.

Leo: Ό,τι πεις...

Arthur: Πραγματικά, σε ζηλεύω ώρες ώρες.

Leo: Γιατί; Τι έχω που δεν έχεις εσύ;

Arthur: Έλα, τώρα. Οι δυο μας μιλάμε. Το ξέρεις πως όλοι στο γραφείο θα ήθελαν να βρίσκονται στη θέση σου.

Leo: Έχει και τις δυσκολίες της.

Arthur: Σιγά τις δυσκολίες. Εμείς τι να πούμε; Χαμαλίκι κάνουμε. Εσένα σ' έχουν βασιλιά. Όλοι για 'σενα τρέχουν.

Leo: Ξέρεις τι άγχος περνάω πριν από κάθε εκπομπή; μην κάνω κανένα σαρδάμ, μην πω καμιά μαλακία...και το χειρότερο μη δεν έχω τι να πω.

Arthur: Εσύ; Να μην έχεις τι να πεις; (ειρωνικά)

Leo: Καλά καλά. Γέλα εσύ.

Arthur: Έλα, μωρέ. Πλάκα κάνω.

Leo: Εντάξει έχει τα καλά της, δεν μπορώ να πω.

Arthur: Έχεις ξεχάσει πώς είναι να βρίσκεσαι στην αφάνεια, φίλε μου. Να κάνεις όλη τη δουλειά και να μην ξέρουν ούτε τ' όνομά σου.

Leo: Ούτε τώρα υπερβάλλεις; Δε μου χαρίστηκε τίποτα. Τόσα χρόνια τα ίδια σκατά τρώμε. Κάποιος θα 'παιρνε τη θέση. Έκατσε σ' εμένα. Δε λέει κάτι αυτό.

Arthur: Τόσα χρόνια...Πόσα να 'ναι, αλήθεια;

Leo: Θα συγκινηθείς κιόλας;

Arthur: Σιάσε, ρε. Μια κουβέντα είπα...

Leo: Μην τα βλέπεις όλα άσπρο μαύρο πάντως

Arthur: Τι εννοείς;

Leo: Μου 'χει λείψει κι η έρευνα. Μου 'χει λείψει να ξενυχτάμε μέρες ολόκληρες για να 'μαστε σίγουροι πως δεν παραλείψαμε τίποτα, πως κάναμε ό,τι καλύτερο μπορούσαμε για ν' ανακαλύψουμε την αλήθεια.

Arthur: Ωραίες εποχές...

Leo: Περρασμένες. Πλέον όλα τα βρίσκω έτοιμα. Καλές κι οι συνεντεύξεις δε λέω, αλλά...

Arthur: Σου λείπει η έκσταση.

Leo: Μερικές φορές νομίζω πως πλήττω.

Arthur: Δεν μπορούμε να τα 'χουμε όλα.

Leo: Έχει χαθεί το σασπένς. Καμία φαντασία πια. Όλοι διαλέγουν τα ίδια όπλα, κάνουν τις ίδιες κινήσεις. Δεν καταλαβαίνουν πως είναι βαρετοί; Έχω ξεχάσει, πότε ήταν τελευταία φορά που ένιωσα ενθουσιασμό παρακολουθώντας μια παράσταση. Θυμάσαι τον πρώτο καιρό; Εκεί βρισκόταν η πραγματική έκσταση.

Arthur: Είμαι σίγουρος πως κάποιος θα βρεθεί που θα σε καταπλήξει.

Leo: Το εύχομαι.

Arthur: Ας πιούμε σ' αυτό, λοιπόν. Στην αναμονή της παλιάς έκστασης.

Τσουγκρίζουν τα ποτήρια τους και πίνουν.

Τα φώτα κλείνουν.

Σκηνή 4^η

Στο ίδιο τηλεοπτικό στούντιο ο Leo κάθεται στην κεντρική καρέκλα ανάμεσα από δύο κοπέλες. Ο χώρος είναι έντονα φωτισμένος.

Leo: (στο κοινό) Καλησπέρα αγαπημένοι μας ,τηλεθεατές. Σας καλωσορίζουμε στην σημερινή παράστασή μας. Ελπίζουμε να 'στε όλοι καλά. Απόψε μαζί μας έχουμε δύο εξαιρετικά υποσχόμενες νέες. Τη Lina και την Alina. Καλωσήλθατε, κορίτσια.

Lina: Γεια σας.

Leo: (στο κοινό) Δε θα μπορούσα να μη μιλήσω για την ομοιομορφία στα ονόματα των σημερινών διαγωνιζομένων μας. Είμαι σίγουρος ότι αυτή η αρμονία θα μας προσφέρει μια παράσταση χάσμα οφθαλμών. Όλα θα κυλήσουν αρμονικά Lina και Alina. Σας διαβεβαιώ.

Lina: Σας ευχαριστούμε.

Leo: Lina μου, χαίρομαι που είσαι τόσο ενθουσιώδης. Θα 'θελες να μας μιλήσεις παραπάνω για τον εαυτό σου;

Lina: Φυσικά. Από πού ν' αρχίσω;

Leo: Είμαι σίγουρος ότι οι τηλεθεατές μας θα 'θελαν να μάθουν την ηλικία σου.

Lina: Είμαι 22.

Leo: Είσαι πολύ όμορφη, Lina. Από πού κατάγεσαι;

Lina: Δεν μπορώ να σας πω κάποια συγκεκριμένη χώρα. Πάντα μετακινούμασταν. Οι καταστάσεις ήταν δύσκολες και...

Leo: Πώς διατηρείς το χαμόγελο σου , αγαπητή μου;

Lina: Δε σας κρύβω πως μερικές μέρες είναι δύσκολο, αλλά δεν υπάρχει κι άλλη επιλογή.

Leo: Εξαιρετικό μήνυμα, Lina. Εμείς οι δύο μοιάζουμε πολύ. Είμαι σίγουρος πως οι τηλεθεατές μας συμφωνούν. Θα 'θελες να μιλήσεις για το έγγλημά σου;

Lina: Δε νομίζω ότι χρειάζεται να πω κάτι.

Leo: Είσαι έξυπνο κορίτσι.

Lina: Σας ευχαριστώ.

Leo: Νιώθεις έτοιμη για την παράστασή σου;

Lina: Όχι, απόλυτα. Θα κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ. Πάντα στη ζωή μου υπήρξα μαχήτρια.

Leo: Χαίρομαι για 'σένα. Σου εύχομαι καλή επιτυχία.

Leo: (στο κοινό) Αγαπημένοι μου τηλεθεατές μη ξεχνάτε πως από τώρα η γνώμη σας μετράει. Μπορείτε να ψηφίσετε τηλεφωνικά ,αν πιστεύετε πως η Lina θα τα καταφέρει ή όχι απόψε.

Leo: Alina μου, εσύ από την άλλη δεν είσαι τόσο ομιλητική. Δεν πειράζει, όμως. Αυτός είναι ο ρόλος μου εδώ. Είσαι αγχωμένη;

Alina: Λογικό δεν είναι;

Leo: Πρώτη φορά στην τηλεόραση. Το καταλαβαίνω. Κι εγώ έτσι ένιωθα. Οι τηλεθεατές μας είναι όμως τόσο καλοί. Σαν οικογένεια. Όσα σαρδάμ κι αν κάνεις, θα σε συγχωρέσουν. Οτιδήποτε κι αν πεις σ' αυτήν την εκπομπή είναι αποδεκτό. Αχ! Είμαι τόσο τυχερός που σας έχω, αγαπημένοι μου τηλεθεατές.

Alina: Κι η παράσταση;

Leo: Εκεί κι αν δεν θα σε κρίνει κανείς. Θ' αφήσεις όλα σου τα ένστικτα ελεύθερα. Όλα σου τα φυσικά ένστικτα. Όλοι θα ζητωκραυγάζουν. Θα νιώσεις την ηδονή του πλήθους να ουρλιάζει τ' όνομα σου υστερικά κι αν είσαι τυχερή θα επιβιώσεις και τότε όχι μόνο θα 'χεις εκτίσει την ποινή σου σ' ένα μόνο βράδυ, αλλά θα 'χεις βοηθήσει όλη την κοινωνία να γίνει ένα καλύτερο, πιο ειρηνικό και γαλήνιο μέρος. Δεν το θες αυτό, Alina μου;

Alina: Ίσως να μην ακούγεται τόσο άσχημο.

Leo: Χαλάρωσε τώρα κι απόλαυσε τη συνέντευξή σου.

Alina: Εντάξει.

Leo: Μίλησε μας λίγο για 'σένα. Πόσο χρονών είσαι, τι δουλειά κάνεις;

Alina: Μάλιστα. Είμαι 25. Δε δουλεύω ακόμα. Κάνω μεταπτυχιακό στη διοίκηση επιχειρήσεων.

Leo: Εξαιρετικά, Alina μου. Δε βρίσκεις υπέροχο, το πόσο μοιάζουν τα ονόματά σας;

Alina: Υποθέτω, είναι μια ενδιαφέρουσα σύμπτωση.

Leo: Νιώθω λες κι αυτή η ομοιομορφία θα σας κάνει να χορέψετε, αντί να παλέψετε στη σημερινή παράσταση. Ανυπομονώ πραγματικά, να δω πώς θα κινηθείτε σήμερα. Είσαι ακόμα αγχωμένη;

Alina: Νιώθω κάπως καλύτερα. Θα κάνω ό,τι μπορώ.

Leo: Χαίρομαι. Σου εύχομαι μέσα απ' την καρδιά μου καλή επιτυχία.

Leo: *(στο κοινό)* Και τώρα αγαπημένοι μου τηλεθεατές, μπορείτε να ψηφίσετε τι πιστεύετε και για την Alina. Απ' τη μεριά μου εύχομαι καλή επιτυχία και στις δύο διαγωνιζόμενες. Είμαι σίγουρος ότι θα τα πάνε εξαιρετικά και θα μας χαρίσουν μια απολαυστική και μοναδική παράσταση. Εμείς, όπως πάντα, θα 'μαστε μαζί και στη βραδινή εκπομπή. Καλή απόλαυση.

Τα φώτα κλείνουν.

Σκηνή 5^η

Στο ίδιο τηλεοπτικό στούντιο. Στην κεντρική θέση του παρουσιαστή κάθεται ο Leo. Αυτή τη φορά κάθεται στα αριστερά του μόνο η Alina, φανερά καταβεβλημένη.

Leo: (στο κοινό) Σας καλωσορίζουμε και πάλι αγαπημένοι μου, τηλεθεατές. Ελπίζουμε ν' απολαύσατε τη σημερινή παράσταση όσο κι εμείς. Όπως το προέβλεφα ήταν μια μοναδική παράσταση, αρμονική και γεμάτη ένταση. Μαζί μας η σημερινή νικήτρια, η Alina. Alina πώς νιώθεις που είσαι και πάλι μαζί μας;

Alina: Εντάξει...

Leo: Κλασική, Alina. Λιγομίλητη, αλλ' αποτελεσματική. Κρύβεις πολύ δύναμη μέσα σου και ξέρεις καλά πώς να την κρύβεις.

Alina: Ευχαριστώ...

Leo: Είν' η αλήθεια. Η επιλογή του σφυριού ως όπλου, αυτό φανερώνει. Κρυφή δύναμη. Κανείς δε θα το περίμενε αυτό από μια μικρή κοπέλα σαν εσένα. Κι όμως εσύ Alina, μας ξάφνιασες όλους. Είμαι βέβαιος ότι οι τηλεθεατές μας ξεπλάγησαν με την επιλογή σου.

Alina: Υποθέτω πως έχετε δίκιο.

Leo: Δεν μπορούμε όμως, να μην αναγνωρίσουμε την άξια προσπάθεια της αντιπάλου σου. Η Lina με την επιλογή του μαχαιριού και τις δεξιότητες κινήσεις της, μας έκανε να μη θέλουμε να χάσουμε τα μάτια μας από πάνω της. Κινούταν χορευτικά στον χώρο λες και της ανήκε. Η αλήθεια είναι πως, για μια στιγμή, όλοι φοβηθήκαμε πως δεν είχες πολλές ελπίδες. Οι φωνές του κόσμου όμως, σε βοήθησαν και σ' αυτό το σημείο. Alina μου, πρέπει να σου αποκαλύψω πως αν και η σημερινή ψηφοφορία του κοινού κριθίκε στην λεπτομέρεια, η πλειοψηφία υποστήριζε εσένα.

Alina: Είναι τιμή μου.

Leo: Φυσικά και είναι Alina, γιατί οι τηλεθεατές μας είναι εξαιρετικά έξυπνοι. Κατάφεραν να προβλέψουν ότι παρόλη τη στρατηγική μαχητικότητα της Lina εσύ κρύβεις μέσα σου μια πραγματική μαχήτρια.

Alina: (αρχίζει να συνέρχεται) Σας ευχαριστώ και πάλι. Με τιμάτε ιδιαίτερα. Ξέρετε, μερικές φορές μου είναι δύσκολο να πιστέψω στον εαυτό μου. Έχω θέματα αυτοεκτίμησης.

Leo: Απαράδεκτο. Ορίστε η αφορμή σου αυτό ν' αλλάξει. Δες τι κατάφερες σήμερα. Κάθε φορά που θα σκέφτεσαι πως δεν είσαι αρκετά καλή για κάτι, να θυμάσαι τη στιγμή που κατάφερες να βγεις νικήτρια στη σημερινή μάχη. Τη

στιγμή που χιλιάδες άτομα ζητωκραύγαζαν τ' όνομά σου. Τη στιγμή που το σφυρί κατάφερε να βρει τον στόχο του και η παράσταση έληξε. Τη στιγμή που το μαχαίρι πήγε να σε καρφώσει, αλλ' εσύ το απέφυγες. Τους τηλεθεατές μας που πίστεψαν σε 'σένα.

Alina: Είστε υπέροχος άνθρωπος.

Leo: Με κολακεύετε. Η σημερινή παράσταση είναι δική σας. Πείτε μου πώς νιώθετε που είστε η νικήτρια; Τι θέλετε να πείτε στο κοινό μας;

Alina: Νιώθω χαρούμενη, περήφανη, σημαντική. Νιώθω πως επιτέλους κατάφερα κάτι στη ζωή μου.

Leo: Είμαι πολύ χαρούμενος για σένα, Alina. Μ' έκανες πραγματικά περήφανο. Συγχαρητήρια.

Alina: Σας ευχαριστώ.

Leo: Καλή σου νύχτα, Alina και να μην ξεχάσεις όσα συζητήσαμε απόψε.

Alina: Σας υπόσχομαι πως δε θα τα ξεχάσω. Καληνύχτα, σε όλους.

Leo: (στο κοινό) Κάπως έτσι αγαπημένοι μου τηλεθεατές, άλλη μια παράσταση θανάτου έχει φτάσει στο τέλος της. Οι δύο ιδιαίτερες αυτές νεαρές μάς χάρισαν πράγματι μια μοναδική βραδιά κι είμαι πολύ χαρούμενος, που για ακόμη μια φορά με συντροφεύσατε σ' αυτό τ' όμορφο ταξίδι. Σας ευχαριστώ πολύ που ήσασταν μαζί μου. Όπως πάντα, θα 'μαστε μαζί ξανά σε δύο εβδομάδες από τώρα για μια ακόμα παράσταση. Μέχρι τότε, μην ξεχνάτε να χαμογελάτε.

Τα φώτα κλείνουν.

Σκηνή 6^η

Στο σαλόνι του σπιτιού του Leo. Ο χώρος είναι ακατάστατος και σκοτεινός. Υπάρχουν παντού σκορπισμένα έγγραφα κι άδεια μπουκάλια αλκοόλ. Ξαφνικά ακούγεται ένας χτύπος στην πόρτα. Δεν υπάρχει ανταπόκριση.

Φωνή Arthur: Ξέρω ότι είσαι μέσα.

Συνεχίζει να χτυπάει την πόρτα.

Φωνή Arthur: Leo, άνοιξε σε παρακαλώ.

Εμφανίζεται ο Leo, φανερά ταλαιπωρημένος, διασχίζει το σαλόνι αργά, σέρνοντας τα βήματά του κι ανοίγει την πόρτα. Ο Arthur μπαίνει μέσα φουριόζος.

Arthur: Πού έχεις χαθεί, ρε;

Τον κοιτάει από πάνω μέχρι κάτω.

Arthur: Και τι χάλια είν' αυτά;

Αρχίζει να περιεργάζεται τον χώρο, ενώ ο Leo πηγαίνει και κάθεται στον καναπέ εξουθενωμένος.

Arthur: Πόσο ήπιες, ρε μαλάκια; Πάρτι έκανες; Γι' αυτό δεν έχεις πατήσει τρεις μέρες στο γραφείο;

Leo: Μίλα πιο ήσυχα, ρε φίλε. Και κάτσε σ' ένα γαμημένο σημείο.

Arthur: Εντάξει. (*Κάθεται σε μια καρέκλα κοντά του.*)

Arthur: Απλώς, ξέρεις ανησυχήσαμε όλοι και πέρα απ' αυτό τρέχαμε και δε φτάναμε για να καλύψουμε την απουσία σου. Κάποιοι νόμιζαν ότι πέθανες(γελάει). Τι έγινε, ρε φίλε;

Leo: Μόλις είχα γυρίσει απ' την εκπομπή της παράστασης...

Arthur: Εξαιρετική εκπομπή. Δεν πρόλαβα να στα πω.

Leo: Ναι. Σ' ευχαριστώ...Μόλις είχα γυρίσει λοιπόν κι είδα ότι μου 'χε έρθει ένα γράμμα. Γράμμα...απ' την κυβέρνηση.

Arthur: Έλα, ρε. Σου 'κατσε καμιά θεσούλα;

Leo: Καμιά σχέση. Σε δύο εβδομάδες Arthur, θα πάρω μέρος κι εγώ σε μια παράσταση.

Arthur: Τι; Από πού κι ως πού; Έχεις διαπράξει εσύ κανένα έγκλημα; Και πώς θα βάλουν τον παρουσιαστή των παραστάσεων να λάβει μέρος σ' αυτές; Είναι τρελό, ρε.

Leo: Αφού το ξέρεις. Μπορεί στην αρχή οι διαγωνιζόμενοι να ήταν δολοφόνοι, αλλά πλέον αναγκαστικά παίρνουν μέρος κι άτομα, που έχουν διαπράξει γελοία σχεδόν εγκλήματα. Ο κόσμος διψάει για αίμα, ρε. Πριν κανα δυο μήνες έπαιρνα συνέντευξη από μια τύπισσα, που δεν πλήρωσε τους φόρους της. Θες να μάθεις το μεγάλο μου έγκλημα; Δεν πλήρωσα μια κλήση, πριν μερικά χρόνια. Και τώρα κινδυνεύω να πεθάνω. Το πιστεύεις;

Arthur: Απλήρωτη κλήση; Αποκλείεται. Είν' αστείο. Δεν μπορούμε να μιλήσουμε με κάποιον μέσω του γραφείου; Να κάνουμε κάτι, τελοσπάντων;

Leo: Έχω δοιμάσει τα πάντα. Δεν μπορώ να το γλιτώσω.

Arthur: Πόσο καιρό έχουμε;

Leo: Δύο εβδομάδες περίπου.

Arthur: Αφού δεν μπορείς να το αποφύγεις πρέπει να σιγουρευτούμε ότι θα είσαι ο επιζών της παράστασης. Έλα, ρε φίλε, έχουμε πάρει μέσα σε τόσα χρόνια συνέντευξη από εκατοντάδες άτομα που επιβίωσαν. Έχουμε παρακολουθήσει όλες τις παραστάσεις. Θα σιγουρευτούμε ότι θα βγεις νικητής. Δε θα σ' αφήσουμε έτσι.

Leo: Σ' ευχαριστώ. Αλλά δεν είναι και τόσο απλό.

Arthur: Γιατί όχι;

Leo: Πώς μπορούμε να 'μαστε σίγουροι ότι θα επιβιώσω;

Arthur: Με το μόνο όπλο, που 'χουμε ως δημοσιογράφοι. Τις πηγές μας. Τ' άτομα που επιβίωσαν. Εκείνα είναι το κλειδί. Μίλα σε κάποια απ' αυτά. Ίσως σε θυμούνται. Θα σε εμπιστευτούν και θα σου πουν κάτι, που ίσως σε βοηθήσει.

Leo: Όπως;

Arthur: Ποιο όπλο διάλεξαν, πότε έκαναν την κίνησή τους, αν υπάρχει κάτι που εμείς ως θεατές δε γνωρίζουμε. Οτιδήποτε μπορεί να σε γλιτώσει. Τι έχεις να χάσεις; Μια λύση δεν έψαχνες μέσα σε αυτά τα έγγραφα, που 'χεις σκορπίσει; Ορίστε. Αυτή είναι η λύση σου.

Leo: Ίσως.

Arthur: Και πάρε τα πάνω σου, ρε μαλάκα. Δε θα καταφέρεις τίποτα με το να κλαίγεις.

Leo: Έχεις δίκιο.

Arthur: Φυσικά κι έχω δίκιο. (γελάει)

Leo: Πιστεύεις ότι υπάρχει ελπίδα;

Arthur: Εννοείται.

Leo: Σ' ευχαριστώ.

Arthur: Γι' αυτό υπάρχουν οι συνάδελφοι.

Leo: Θα μπορούσες να φύγεις τώρα; Με περιμένει δύσκολη μέρα αύριο και θέλω να ξεκουραστώ.

Arthur: Θα τα ξαναπούμε. Κι όπως είπαμε. Με το να κλαίγεις δε θα καταφέρεις τίποτα.

Ο Arthur κατευθύνεται προς την πόρτα.

Leo: Σ' ευχαριστώ και πάλι. (φωναχτά)

Η πόρτα κλείνει. Ο Leo μένει μόνος του στον καναπέ και κοιτάει το κενό χαμένος.

Τα φώτα κλείνουν.

Σκηνή 7^η

Στο σπίτι του Leo, το οποίο βρίσκεται σε πολύ καλύτερη κατάσταση βρίσκεται ο ίδιος, καθισμένος στην τραπεζαρία του και η Jasmine, μια μεσόκοπη γυναίκα.

Leo: Σας ευχαριστώ πολύ που με συναντήσατε. Τόσο σύντομα κιόλας.

Jasmine: Αρκεί να μη δημοσιευτεί κάτι. Όπως μου υποσχέθηκες.

Leo: Φυσικά.

Jasmine: Δε σε θυμάμαι έτσι.

Leo: Με είχατε δει εν ώρα εργασίας.

Jasmine: Ήσουν πιο χαμογελαστός.

Leo: Νομίζω το ίδιο ισχύει και για 'σας.

Jasmine: Δε θυμάμαι και πολλά, αγόρι μου. Άσχημο πράγμα να μεγαλώνεις. Όλο χάνομαι στο μυαλό μου τον τελευταίο καιρό. Όλο ξεχνάω πράγματα.

Leo: Όλοι μας. Μην ανησυχείτε.

Jasmine: Ξέρω τι σου λέω. Αυτό είναι διαφορετικό. Είχα μια θεωρία, όταν ήμουν νέα, ξέρεις. Ο ανθρώπινος νους είναι σαν μια ανθρώπινη αλυσίδα, φτιαγμένη από αναμνήσεις. Όσες περισσότερες μαζεύεις, τόσο το μυαλό σου δυναμώνει. Ε, λοιπόν εγώ νιώθω τις αλυσίδες να σπάνε, τις αναμνήσεις να φεύγουν και το μυαλό μου να με προδίδει. Άσχημο συναίσθημα, αγόρι μου.

Leo: Πόσο καιρό νιώθετε έτσι;

Jasmine: Πιο πολύ απ' όσο θα μπορούσα ν' αντέξω.

Leo: Εξαιτίας όλου αυτού διαπράξατε τα εγκλήματα σας;

Jasmine: Τα εγκλήματά μου... (γελάει) Όχι, αγόρι μου. Όσο καιρό παρανομούσα ήμουν μια χαρά.

Leo: Τι ακριβώς κάνατε; Μιλήστε μου για τη ζωή σας.

Jasmine: Δεν είχα καμιά σπουδαία ζωή. Είχα κάποια όνειρα, κάποιες ανησυχίες. Όπως όλοι οι νέοι ήθελα ν' αλλάξω τον κόσμο. Πίστευα πως ήταν χρέος μου κι ήμουν τυχερή, γιατί είχα φίλους που 'θελαν το ίδιο. Κάναμε ό,τι θεωρούσαμε σωστό. Δε συμφωνούσα πάντα μαζί τους. Κάποιες φορές φοβόμουν. Ήθελα απλώς να' μαι καλός άνθρωπος. Πίστευα πως όσο πιο καλός είσαι, τόσο πιο ευτυχισμένος θα γίνεις. Υποθέτω, είχα άδικο.

Leo: Οι φίλοι σας; Τι απέγιναν;

Jasmine: Κάποιοι τα παράτησαν, κάποιοι χάθηκαν. Δεν έχει πλέον σημασία.

Leo: Γιατί όχι;

Jasmine: Ήθελα απλώς να 'μαι καλός άνθρωπος.

Παύση.

Leo: Θα 'θελα να μιλήσουμε για την παράστασή σας.

Jasmine: Δε ξέρω αν μπορώ.

Leo: Σας παρακαλώ. Υπάρχει λόγος που σας κάλεσα εδώ απόψε. Είναι πολύ σημαντικό για 'μένα να μιλήσουμε γι' αυτό. Κάντε μια προσπάθεια. Σας υπόσχομαι ότι δε θα σας πιέσω πολύ.

Jasmine: Δε θα δημοσιευθούν πουθενά αυτά, έτσι;

Leo: Σας το υπόσχομαι, όχι.

Jasmine: Δε ξέρω πώς μπορώ να σε βοηθήσω. Ποτέ μου δεν κατάφερα να θυμηθώ ή να καταλάβω τι ακριβώς συνέβη εκείνο το βράδυ.

Leo: Θα σας βοηθήσω.

Ο Leo ανοίγει τον φάκελο που έχει μπροστά του κι αφού τον ξεφυλλίζει για λίγο, τον γυρίζει προς τη μεριά της Jasmine, δείχνοντάς της πού ακριβώς να κοιτάξει.

Leo: Η Tiam, ήταν η αντίπαλός σας. Σας θυμίζει κάτι;

Η Jasmine αρπάζει τη φωτογραφία και την κρατάει κοντά στο πρόσωπό της.

Jasmine: Θυμάμαι το βλέμμα της. Ήταν ίδιο και τότε.

Leo: Θυμωμένο;

Jasmine: Θλιμμένο.

Leo: Την στιγμή που την...

Jasmine: Ναι. Δεν το πιστεύω. Αυτό το βλέμμα.

Leo: Η Tiam ήταν από τη Συρία. Στον φάκελο μου αναφέρονται μερικές μικροκλοπές στα εγγλήματατά της.

Jasmine: Πρόσφυγας... Ήθελα να 'μαι καλός άνθρωπος, Leo.

Leo: Πιστεύω πως είστε.

Jasmine: Άφησα τον εαυτό μου να μετατραπεί σ' όλα τα κακά, που πάλευα να αποδιώξω. Ο χειρότερος εχθρός μας είναι μέσα μας, Leo. Το γνωρίζω αυτό πια.

Leo: Απλώς παλέψατε για τη ζωή σας. Όπως θα 'κανε κάθε άνθρωπος.

Jasmine: Εκμηδένισα μια ανθρώπινη ψυχή με χέρια, που είχα υποσχεθεί ότι θα 'σωζαν τον κόσμο.

Leo: Ήταν χρέος σας να λάβετε μέρος στην παράσταση.

Jasmine: Ήταν χρέος μου να παλέψω γι' αυτά που πίστευα. Απέτυχα. Οι αλυσίδες έσπασαν. Γι' αυτό και χάνω το μυαλό μου.

Leo: Σας παρακαλώ. Πρέπει να με βοηθήσετε. Θέλω να θυμηθείτε παραπάνω. Κάποια άλλη λεπτομέρεια. Ποιο όπλο είχατε διαλέξει, ας πούμε.

Jasmine: Δε θυμάμαι.

Leo: Κάνατε εσείς ή εκείνη την πρώτη κίνηση;

Jasmine: Δε θυμάμαι. Νομίζω εκείνη. Όχι ότι έχει σημασία.

Leo: Μετά τη συνέντευξη που σας πήρα και πριν την παράσταση; Γίνεται κάτι άλλο που εμείς σαν θεατές δε βλέπουμε; Κάτι σημαντικό;

Jasmine: Απλώς μας πήγαν σ' ένα δωμάτιο. Ήμασταν κι οι δύο αγχωμένες. Κάποιοι εκεί μέσα φόραγαν λευκές ποδιές. Έμοιαζαν σαν γιατροί. Αυτό θυμάμαι. Μόνο σαν φευγαλέα εικόνα. Δεν είμαι σίγουρη. Από 'κει όλα είναι μαύρα.

Leo: Γιατροί;

Jasmine: Σου είπα, αγόρι μου. Σπαταλάς τον χρόνο σου. Αν είναι τόσο σημαντική αυτή η πληροφορία για 'σένα, ψάξε κάπου αλλού. Το μυαλό μου με αποχαιρέτησε χρόνια πριν.

Leo: Εγώ πάλι πιστεύω πως το μυαλό σας είναι μια χαρά.

Jasmine: Να σου ζητήσω μια χάρη;

Leo: Δε θα δημοσιεύσω κάτι, αλήθεια.

Jasmine: Όχι αυτό.

Leo: Τότε;

Η Jasmine πιάνει τη φωτογραφία της Tiam και τη δείχνει στον Leo.

Jasmine: Μπορώ να την κρατήσω;

Leo: Γιατί;

Jasmine: Θέλω να θυμάμαι τι έκανα. Αυτό δε μου αξίζει να το ξεχάσω ποτέ.

Τα φώτα κλείνουν.

Σκηνή 8^η

Στο σαλόνι του σπιτιού του Leo. Εκείνος και ο Arthur κάθονται στον καναπέ, πίνοντας ένα ποτό.

Arthur: Ωραία επίγευση.

Leo: Συγκεντρώσου. (αυστηρά)

Arthur: Σόρρυ.

Leo: Ήταν όλα πολύ περίεργα. Λες κι έζησα την ίδια εμπειρία δύο φορές.

Arthur: Déjà vu. Το παθαίνω συνέχεια.

Leo: Όχι. Όχι, έτσι. Τα πράγματα που έλεγαν. Ο τρόπος που τα 'λεγαν. Οι κινήσεις του σώματός τους. Ακόμα και το βλέμμα τους. Δε ξέρω αν ήταν τυχαίο, αλλά και τα δύο άτομα με τα οποία μίλησα ήταν λες κι είχαν την ίδια εμπειρία.

Arthur: Μπορεί να μας φανεί χρήσιμο αυτό.

Leo: Χρήσιμο; Έχω αρχίσει και φρικάρω.

Arthur: Μετά λες για 'μένα. Συγκεντρώσου, ρε. Σε μια εβδομάδα μπορεί να σε κλαίμε.

Leo: Ναι. Δίκιο έχεις.

Arthur: Αυτές οι ομοιότητες που αναφέρεις. Ποιες είναι;

Leo: Αρχικά και τα δύο άτομα ήταν τελείως διαφορετικά απ' την τελευταία φορά που τα είδα. Η Jasmine που θυμόμουν ήταν μια γυναίκα ετοιμόλογη, χαρούμενη, καλοδιατηρημένη. Χθες αντίκρισα μια χαμένη ανάμνηση. Η γυναίκα είναι σχεδόν τρελαμένη. Ούτε' εγώ περίμενα ότι θα 'ταν εκείνη που θα επιβίωνε, αλλά το 'χει πάρει κατάκαρδα. Ο Peter το ίδιο. Ένας νέος άνθρωπος που γέρασε πριν την ώρα του.

Arthur: Τι να σου πω; Ίσως η δολοφονία τους έπεσε βαριά.

Leo: Εγκληματίες ήταν.

Arthur: Αλήθεια, τι είχαν κάνει;

Ο Leo δείχνει στον Arthur κάποια χαρτιά που βρίσκονται πάνω στην τραπεζαρία.

Leo: Εκεί 'ναι τα έγγραφά τους.

Ο Arthur μετακινείται στην τραπεζαρία κι αρχίζει να επεξεργάζεται τα έγγραφα.

Arthur: Μάλιστα.

Leo: Τι; Φαίνεσαι προβληματισμένος.

Arthur: Νομίζω πως τα δύο συγκεκριμένα άτομα είχαν κι άλλα πράγματα κοινά.

Leo: Όπως;

Arthur: Δεν το 'χες παρατηρήσει; Τα εγκλήματά τους. Έχουν όλα πολιτικό υπόβαθρο.

Σηκώνεται και ο Leo και στέκεται δίπλα από τον Arthur κοιτώντας τα έγγραφα.

Leo: Ήταν και οι δύο ακτιβιστές.

Arthur: Η Jasmine το πήγαινε στ' άκρα. (γελάει)

Leo: Όμως τα εγκλήματα τους δεν είναι άμεσα σχετιζόμενα.

Arthur: Μπορεί να μην είναι ίδια, αλλά έχουν κοινά στοιχεία. Είχαν σίγουρα κοινό κίνητρο.

Leo: Να υπερασπιστούν τ' ανθρώπινα δικαιώματα.

Arthur: Υποθέτω το να σκοτώσουν κάποιον τους έπεσε βαρύ.

Leo: Τότε πώς το 'καναν;

Arthur: Η αδρεναλίνη της στιγμής.

Leo: Η αδρεναλίνη της στιγμής μπορεί να καταρρίψει όλη σου την κοσμοθεωρία;

Arthur: Υποθέτω. Αυτό αποδεικνύεται σ' αυτές τις περιπτώσεις.

Leo: Η Jasmine...

Arthur: Ναι;

Leo: Δεν μπορούσε να πιστέψει ότι σκότωσε μια γυναίκα και μάλιστα προσφυγοπούλα.

Ο Arthur κοιτά ξανά τα έγγραφα.

Arthur: Τιαμ έτσι; Άλλο ένα κοινό με τον Peter. Κι αυτός ξένο έφαγε.

Leo: Κάτι συμβαίνει εδώ.

Arthur: Όντως. Σπαταλάμε τον χρόνο μας σε βλακείες κι ακόμα δε μου 'χεις πει κάτι βοηθητικό. Φίλε, συγκεντρώσου. Γι' άλλο λόγο συναντήθηρες μ' αυτούς τους ανθρώπους.

Leo: Δηλαδή εσένα δε σ' ιντριγκάρει, όλ' αυτό;

Arthur: Πολύ, αλλά δεν έχουμε χρόνο.

Leo: Άκου με. Δε γίνεται να μιλάμε για δύο ακτιβιστές, που σκότωσαν δύο πρόσφυγες χωρίς κανέναν δισταγμό, που έχουν τρελαθεί κι οι δύο αυτήν τη στιγμή, χωρίς να συμβαίνει τίποτα παράξενο. Επίσης είναι το θέμα με τους γιατρούς.

Arthur: Όπα! Ποιους γιατρούς;

Leo: Απ' τα λιγοστά γεγονότα που θυμούνται κι οι δύο απ' την παράστασή τους, ήταν οι άνθρωποι με τις λευκές ποδιές.

Arthur: Πρώτη φορά τ' ακούω αυτό.

Leo: Κι εγώ, αλλά σου λέω δεν μπορεί να 'ναι τυχαίο.

Ο Leo πηγαίνει βιαστικά στο μέσα δωμάτιο. Ακούγονται κάποιοι δυνατοί θόρυβοι και τελικά επιστρέφει μ' ένα τεράστιο πάκο μ' έγγραφα, που αφήνει μπροστά απ' τον Arthur.

Arthur: Τι 'ναι όλ' αυτά;

Leo: Δεν κοιμήθηκα όλο το βράδυ.

Arthur: Α, γι' αυτό γυαλίζει το μάτι σου.

Leo: Άκου με, ρε μαλάκα. Έχω ψάξει σχεδόν όλα τα έγγραφά μου. Δεν ξέρω πώς δεν το 'χαμε παρατηρήσει, πριν. Όλα επαναλαμβάνονται. Όλα είναι προγραμματισμένα. Όλα έχουν ένα μοτίβο.

Arthur: Όπα, όπα! φίλε. Νομίζω πως η αϋπνία σε βάρωσε στο κεφάλι. Τι 'ναι αυτά που λες;

Leo: Την αλήθεια λέω. Την αλήθεια, που βρισκόταν μπροστά στα μάτια μας, αλλά ήμασταν πολύ τυφλοί για να τη δούμε. Επιτέλους, τη βλέπω.

Arthur: Λοιπόν, θέλω να ηρεμήσεις λίγο. Κάτσε κάτω και πες μου γι' αυτήν την περίφημη αλήθεια.

Leo: Άκου. Είν' όλα πολύ καλά σκηνοθετημένα. Τόσο καλά που ακόμα κι εμείς, που παίζαμε στην ίδια την παράσταση, δεν είχαμε καταλάβει τίποτα. Αυτοί που πέθαιναν πάντα τύχαινε να 'χουν διαπράξει το λιγότερο σοβαρό έγκλημα. Τύχαινε να 'ναι τις περισσότερες φορές ξένοι, πρόσφυγες. Και μάντεψε ποιος έκανε κάθε φορά την πρώτη κίνηση στις παραστάσεις. Αυτά τ' άτομα.

Arthur: Δεν καταλαβαίνω.

Leo: Αντίθετα τ' άτομα που επιβίωναν, είτε είχαν διαπράξει κάποιο σοβαρό έγκλημα είτε όχι, ήταν άτομα που με τον έναν ή τον άλλον τρόπο ήταν, ας πούμε, φιλειρηνικά. Η πλειοψηφία αυτών των ατόμων ήταν ανθρωπιστές, ακτιβιστές, άνθρωποι που δε θα σκότωναν κάποιον συνάνθρωπό τους. Μάντεψε ποιοι τελικά αναγκάζονταν ν' αμυνθούν στην βίαιη επίθεση των ξένων; Οι φιλειρηνιστές φίλοι μας φυσικά.

Arthur: Φίλε, μ' έχεις μπερδέψει.

Leo: Πώς γίνεται όλ' οι ξένοι να επιτίθενται βίαια πρώτοι μέσα στο διάστημα 5 ως 15 λεπτών της παράστασης, αποδεικνύοντας σ' όλους ότι είναι βίαιοι κι επικίνδυνοι, ενώ οι ανθρωπιστές κατά τ' άλλα να μην αντιδρούν και να αμύνονται, μονάχα όταν τα πράγματα ξεφύγουν τελείως, σκοτώνοντας τελικά τον αντίπαλό τους; Πώς γίνεται αυτό να συμβαίνει κάθε φορά;

Arthur: Τα στερεότυπα υπάρχουν για κάποιον λόγο, φίλε μου.

Leo: Όχι. Ξέρουν καλά τι κάνουν. Όχι μόνο γλιτώνουν από ανεπιθύμητους ανθρώπους έτσι, αλλ' αποδεικνύουν και στον κόσμο το ποιόν τους. Με τι κόστος όμως; Δεν απορώ που η Jasmine τρελάθηκε. Δεν αμύνονται με τη θέλησή τους, Arthur. Οι γιατροί. Κάτι τους δίνουν. Και στους δύο. Αυτός που επιβιώνει, πάντα είναι ζαλισμένος στη συνέντευξή μετά.

Arthur: Δεν ξέρω τι να σου πω. Νομίζω πως ο φόβος μάς κάνει να βλέπουμε πράγματα, που δεν υπάρχουν. Αν είναι όπως τα λες τα πράγματα πάντως, εσύ δεν έχεις κάτι να φοβάσαι. Δεν είσαι ξένος. Αν σου δώσουν όντως κάποια ουσία, θα είν' εκείνη που θα σε βοηθήσει να σκοτώσεις τον αντίπαλό σου. Σωστά;

Ο Leo εξουθενωμένος πέφτει στον καναπέ.

Leo: Σωστά.

Παύση.

Leo: Arthur συνειδητοποιείς τι συμβαίνει τόσο καιρό;

Arthur: Σου λείπει ύπνος. Αυτό συμβαίνει.

Leo: Η αλήθεια βρίσκεται μπροστά στα μάτια σου. Πώς δεν μπορείς να τη δεις;

Arthur: Σε παρακαλώ. Ξεκουράσου.

Leo: Τόσον καιρό βρισκόταν μπροστά στα μάτια μας.

Arthur: Παρανόησες κάποια πράγματα. Σ' όλους μας συμβαίνει.

Leo: Έχεις τυφλωθεί τελείως ή φοβάσαι ν' αντιμετωπίσεις την αλήθεια;
(ουρλιάζει)

Arthur: Μη φωνάζεις. Δεν είμαι υποχρεωμένος να σε βοηθήσω. Έχεις αρχίσει να με φρικάρεις και θ' αρχίσω να πιστεύω ότι 'σαι κανέννας ψυχάκιας. Αποκλείεται να λάβεις μέρος στην παράσταση, εξαιτίας μιας κλήσης.

Leo: Ακόμα σ' αυτό έχεις κολλήσει; Τόσο πολύ φοβάσαι;

Arthur: Τι να φοβηθώ, μωρέ;

Leo: Τον φίλο σου τον ψυχάκια, που μπορεί να άφησε απλήρωτη μια κλήση, αλλά μπορεί να έκαψε ζωντανή και τη μάνα του και ποτέ δε θα μάθεις ποιο είναι αλήθεια ή ίσως φοβάσαι αυτούς που σε εξουσιάζουν κι ελέγχουν τι σκέφτεσαι, πώς θα το σκέφτεσαι, πότε και γιατί θα το σκέφτεσαι και τέλος ίσως φοβάσαι τον εαυτό σου που έγινες ίδιος με αυτούς, που δεν είχες καταλάβει το παιχνίδι τους, που ήσουν τόσο καιρό ένα πιόνι τους.

Arthur: Δεν το πιστεύω ότι σπατάλησα τον χρόνο μου για να σε βοηθήσω. Έχεις τρελαθεί τελείως. Είσαι επικίνδυνος.

Ο Arthur φεύγει βιαστικά από το σπίτι.

Leo: Ευχαριστώ για τη βοήθεια, Arthur. Μέχρι την επόμενη παράσταση, μην ξεχάσεις να χαμογελάς. (γελάει υστερικά)

Τα φώτα κλείνουν.

Σκηνή 9^η

Σ' ένα τηλεοπτικό πλατό, έντονα φωτισμένο. Ο Leo κάθεται στη γνωστή κεντρική θέση του, ενώ ο αντίπαλός του κάθεται στα δεξιά του.

Leo: *(απευθύνεται στο κοινό)* Καλησπέρα, αγαπημένοι μου τηλεθεατές και καλωσήλθατε στη σημερινή παράσταση θανάτου. Ελπίζω να 'στε όλοι καλά. Είμαι σίγουρος ότι η σημερινή ασυνήθιστη διάταξη της εκπομπής μας θα σας προκαλεί ταραχή, αλλ' οι απορίες σας θα λυθούν σε πολύ λίγο. Δεν έχετε να κάνετε τίποτα πέρα απ' το να χαλαρώσετε και να μας απολαύσετε. Μαζί μας ένας απ' τους διαγωνιζόμενους της σημερινής παράστασης, ο Tiam. Ένας ενδιαφέρον νέος. Tiam. Μίλα μας λίγο για τον εαυτό σου.

Tiam: Τι θα θέλατε να σας πω;

Leo: Μίλα αυθόρμητα. Μέσ' απ' την καρδιά σου. Για ό,τι εσύ επιθυμείς αγαπητέ, Tiam.

Tiam: Μάλιστα. Είμαι 30. Έχω περάσει δύσκολες καταστάσεις στη ζωή μου, αλλά προσπαθώ πάντα για το καλύτερο.

Leo: Έτσι πρέπει αγαπητέ μου, Tiam. Συγχαρητήρια. Είσαι ένας άξιος νέος. Ακόμα κι αν παραστράτησες με το έγκλημά σου. Θες να μας μιλήσεις γι' αυτό;

Tiam: Το 'χω μετανιώσει. Ήταν στιγμιαίο λάθος.

Leo: Εξαιρετικά. Δε θα μπορούσα να μη σχολιάσω επίσης την ευφράδεια του λόγου σου. Συγχαρητήρια, Tiam.

Tiam: Σας ευχαριστώ.

Leo: Νιώθεις έτοιμος να παλέψεις απόψε;

Tiam: Θα κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ. Όπως πάντα.

Leo: Με κάνεις περήφανο. Συγχαρητήρια και πάλι. Σου εύχομαι καλή επιτυχία.

Tiam: Σας ευχαριστώ.

Leo: *(απευθύνεται στο κοινό)* Ήρθε η ώρα αγαπημένοι μου τηλεθεατές να εκφράσετε την άποψή σας. Όπως πάντα μπορείτε να ψηφίσετε απ' αυτήν τη στιγμή, αν πιστεύετε ότι ο Tiam θα κερδίσει ή θα χάσει απόψε.

Leo: *(σπάει την περσόνα)* Tiam...

Tiam: Είστε καλά;

Leo: *(απευθύνεται στο κοινό)* Με συγχωρείτε, αγαπημένοι μου τηλεθεατές. Η σημερινή παράσταση είναι ιδιαίτερη και με αποπροσανατόλισε για μια στιγμή. Ήρθε η ώρα όμως που όλοι περιμένατε. Η ώρα της αποκάλυψης του αντιπάλου του Tiam.

Παύση.

Leo: *(απευθύνεται στο κοινό)* Ο αντίπαλος του Tiam ,αγαπημένοι μου τηλεθεατές δε θα 'ναι κάποιος τυχαίος, αλλ' εγώ ο ίδιος. Ω, ναι! Ο πολυαγαπημένος σας παρουσιαστής. Ξέρω, ξέρω. Σοκαριστικό! Σας παρακαλώ, μην κλαίτε. Μην ουρλιάζετε. Μην κάνετε έτσι. Θέλω να ξέρετε κάτι. Είμαι ένας θνητός, όπως όλοι σας. Στην αρχή ήταν σοκαριστικό και για 'μένα, αλλά μετά συνειδητοποίησα ότι μέσα στις συνθήκες στις οποίες ζούμε, κανένας δεν είναι ασφαλής. Κανένας δεν μπορεί να γλιτώσει. Όχι, όχι μη φοβάστε. Δε θα πάθω κάτι. Ξέρω να φυλάγομαι. Ξέρω πως με αγαπάτε. Όπως κι εγώ αγαπώ εσάς. Οι παραστάσεις μάς ένωσαν. Ο θάνατος σ' ενώνει. Πώς να το κάνουμε; Διέπραξα ένα έγκλημα. Το αν ήταν βαρύ ή όχι, δεν έχει πλέον καμία σημασία. Σημασία έχει ότι στέκομαι εδώ ενώπιον σας και σας ευχαριστώ για την τιμή, που μου κάνατε να με συντροφεύετε τόσα χρόνια. Χωρίς εσάς θα 'μουν ένα τίποτα. Χωρίς εσάς όλ' αυτά θα 'ταν ένα τίποτα. Χωρίς εσάς αυτές οι παραστάσεις δε θα υπήρχαν. Σιεφτείτε το. Εσείς τα δημιουργήσατε όλα. Σας ευχαριστώ, λοιπόν, από τα βάθη της καρδιάς μου και σας εύχομαι τα καλύτερα. Σας υπόσχομαι να βάλω τα δυνατά μου. Γιατί το χρωστάω σε 'σας. Στην αγάπη και στη στήριξή σας. Ελπίζω να μπορέσω να σας ξαναδώ. Όπως κι αν εξελιχθούν όμως τα πράγματα, μέχρι την επόμενη παράσταση, μην ξεχνάτε να χαμογελάτε.

Τα φώτα κλείνουν.

Τα φώτα ανοίγουν. Ο Leo βρίσκεται μόνος του στο πλατό.

Leo: *(απευθύνεται στο κοινό)* Η σημερινή εκπομπή είναι γεμάτη εκπλήξεις σωστά; Δεν είμαι έτοιμος να σας αποχωριστώ ακόμα, αγαπημένοι μου τηλεθεατές. Απόψε είμαι ένας από 'σας. Στην πραγματικότητα πάντα ήμουν ένας από 'σας. Μοιάζουμε πολύ. Πιο πολύ απ' όσο φαντάζεστε. Ήμουν πάντα ειλικρινής μαζί σας κι αυτό δε θ' αλλάξει ποτέ. Όλοι μας σφάλλαμε. Μαζί υπήρξαμε θύτες και θύματα ενός παιχνιδιού, που ξεπερνάει τα όρια της φαντασίας. Δε φταίμε καθόλου μα είμαστε οι μόνοι υπαίτιοι. Σας συγχωρώ. Ξέρω πως μέσα σας δεν έχετε στάλα κακίας. Οι ψυχές σας είναι αθώες. Αγκαλιάσατε τις παραστάσεις τόσα χρόνια, δίχως υστεροβουλία, δίχως δεύτερες σκέψεις ή κακία. Ήσασταν πάντα εδώ, για τους συνανθρώπους σας. Με περίσσιο πάθος τους στηρίζατε κάθε φορά, ζητωκραυγάζοντας, φωνάζοντάς τους πως είναι ικανοί να επιβιώσουν, πως είναι ικανοί να σιοτώσουν τον

αντίπαλό τους, πως είναι ικανοί για τα πάντα. Κάθε φορά αγωνιζόσασταν κι εσείς μαζί τους. Θα θέλατε να είστε στη θέση τους σωστά; Στη θέση των νικητών. Αυτό πιστεύατε πως θα καταφέρετε. Κάνατε λάθος όμως. Σ' αυτό το παιχνίδι ήμαστε όλοι ηττημένοι. Πώς μπορείς να κερδίσεις σ' ένα στημένο παιχνίδι;

Ο Leo σταματάει να μιλάει, βγάζει ένα μικρό μπουκάλι από τη τσέπη του και το τοποθετεί δίπλα στο ποτήρι που βρίσκεται μπροστά του.

Ο μόνος τρόπος είναι να μην παίζεις καθόλου.

Ο Leo ανοίγει το μπουκάλι και αδειάζει το περιεχόμενο μέσα στο ποτήρι του.

Απόψε δε θα σας προσφέρω την παράσταση που περιμένατε. Θα σας απογοητεύσω. Ξέρω πως θα με μισήσετε. Αρνούμαι όμως να ηττηθώ. Θα νικήσω με τους δικούς μου όρους.

Αυτό το ποτήρι περιέχει μέσα τη νίκη μου.

Ο Leo πίνει με μια απότομη κίνηση όλο το περιεχόμενο του ποτηριού.

Δε μας μένει πολύς χρόνος. Πιστεύετε στη μοίρα; Θέλετε να μάθετε τους κανόνες του παιχνιδιού;

Λυπάμαι. Δεν μπορώ να σας βοηθήσω. Μόνο εσείς μπορείτε να βοηθήσετε τον εαυτό σας. Μόνο όταν καταλάβετε πως το στημένο παιχνίδι στο οποίο είστε καταδικασμένοι να χάνετε για πάντα, το στήσατε εσείς οι ίδιοι. Καταδικάσατε τους εαυτούς σας. Κανείς δε μπορεί να σας σώσει.

Αρνούμαι να παραμείνω ένας από 'σας.

Έμουν η μόνη σας ελπίδα.

Δεν είστε όσο αθώοι πιστεύετε.

Ο Leo φαίνεται να δυσκολεύεται να μιλήσει κανονικά.

Μισήστε με.

Φωνάζτε.

Πιστεύετε στη μοίρα;

Είστε καταδικασμένοι.

Ο Leo μιλάει πιο σιγανά και αργά, ενώ σιγά σιγά καταρρέει.

Η σημερινή παράσταση φτάνει στο τέλος της.

Ανυπομονείτε για την επόμενη;

Μέχρι τότε...

Μην ξεχνάτε να χαμογελάτε

Ο Leo πεθαίνει.

ΤΕΛΟΣ ΕΡΓΟΥ.